

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi P.K.

o wznowienie postępowania toczącej się przed Sądem Najwyższym w sprawie
I NZ 30/25,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 11 grudnia 2025 r.,

odrzuca skargę.

[K.O.]

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 28 sierpnia 2025 r. P.K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (dalej: „wnioskodawca”) złożył skargę o wznowienie postępowania „na «postanowienie z dnia 14 lipca 2025 roku»”.

Postanowieniem z 14 lipca 2025 r., I NZ 30/25, Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie wnioskodawcy na zarządzenie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2025 r., I NWW 21/25.

Wnioskodawca wniósł o „wznowienie postępowania zakończonego ww. «postanowieniem» z dnia 14 lipca 2025 roku oznaczonym jako rzekomo wydane w sprawie przez neosędziego [...]”.

Wnioskodawca w uzasadnieniu wskazał, że: „Zaskarżone niniejszym zażaleniem «postanowienie» z dnia 14 lipca 2025 roku zostało doręczone skarżącemu w dniu 18 sierpnia 2025 roku. Nie zawiera ono podpisu sędziego,

który rzekomo wydał zaskarżone postanowienie z dnia 14 lipca 2025 roku, co powoduje brak skuteczności prawnej zawartego w nim rozstrzygnięcia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Artykuł 399 § 2 k.p.c. dopuszcza możliwość wznowienia postępowania zakończonym postanowieniem, jedynie wówczas, gdy orzeczenie to zostało wydane w warunkach, o których mowa w art. 401¹ k.p.c., czyli wówczas, gdy oparto je na podstawie przepisu, którego niezgodność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, stwierdzona została wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Skarżący formułuje swój wniosek o wznowienie postępowania podnosząc udział w rozpoznaniu sprawy o sygn. I NZ 30/25 sędziego Sądu Najwyższego, który został powołany przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), a konkretnie p[rzez art. 9a u.KRS.

Przepis ten wprowadzie nie stanowił podstawy do wydania postanowienia, którego treść skarżący kwestionuje, jednak był przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny, w której wyniku przepis ten został uznany za zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18.

Tym samym, do skargi niniejszej nie znajduje zastosowania art. 399 § 2 k.p.c. i z tego względu jest ona niedopuszczalna, nie istnieje bowiem podstawa prawna na której mogłaby zostać ona skutecznie wniesiona.

Na marginesie warto stwierdzić, że wnoszący skargę o wznowienie postępowania, profesjonalny pełnomocnik, powinien zdawać sobie sprawę z tego, że w świetle art. 29 § 1-3 u.SN niedopuszczalne jest kwestionowanie prawidłowości powołania sędziego przez Prezydenta RP, zaś uchwała Sądu Najwyższego

z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 została pozbawiona wszelkiej doniosłości normatywnej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, jako niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004 nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Wobec konieczności przypomnienia tych oczywistych faktów, nie od rzeczy będzie również przypomnienie, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, przez co związane są nimi wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym organy stosujące prawo.

Profesjonalny pełnomocnik zdaje sobie również sprawę, że na mocy art. 140 k.p.c. orzeczenia doręczane są w postaci odpisu, na którym podpisany jest nie sędzia, ale pracownik sekretariatu poświadczający za zgodność treści odpisu z oryginałem. Dlatego nie było podstaw do twierdzeń o niedoręczeniu postanowienia lub do umieszczenia słowa postanowienie w cudzysłowie.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o art. 410 § 1 w zw. z art. 399 *a contrario*, w zw. z art. 401¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[K.O.]

[a.ł.]